O texto desta página na língua original pl foi recentemente alterado. A tradução deste texto para português está em curso.

polaco

Swipe to change

Insolvenţă/faliment

Polónia

1 Împotriva cui se poate declanșa o procedură de insolvenţă?

În Polonia, procedura de faliment, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de faliment (reformare), este reglementată de două acte legislative:

Actul din 28 februarie 2003 - Legea privind falimentul [*Prawo upadłościowe*, Jurnalul Legislativ (*Dziennik Ustaw*) 2016, nr. 2171] – denumit în continuare „Actul privind falimentul”.

Actul din 15 mai 2015 - Legea privind restructurarea (*Prawo restrukturyzacyjne*, Jurnalul Legislativ 2016 nr. 1574) – denumit în continuare „Actul privind restructurarea”.

Dispozițiile din Actul privind falimentul reglementează procedurile de lichidare referitoare la insolvență, mai exact la „faliment” (*upadłość*). Actul privind restructurarea reglementează procedurile de restructurare asociate riscului de insolvență, și anume „procedura de omologare a concordatului preventiv” (*postępowanie o zatwierdzenie układu*, articolele 210-226), „procedura accelerată de concordat preventiv” (*przyspieszone postępowanie układowe*, articolele 227-264), „procedura concordatului preventiv” (*postępowanie układowe*, articolele 267-282) și „procedura de remediere” (*postępowanie sanacyjne*, articolele 283-323).

Obiectivul unei **proceduri de faliment** este de a satisface creanțele creditorilor în cea mai mare măsură posibilă și, în cazul în care este posibil în mod rezonabil, de a asigura funcționarea în continuare a întreprinderii debitorului. Aceasta se deschide exclusiv la cerere și este constituită din două etape: procedura de declarare a falimentului și procedura ulterioară declarării falimentului.

Procedura de omologare a concordatului preventiv permite debitorului să încheie un concordat preventiv prin colectarea voturilor creditorilor pe cont propriu, fără implicarea instanței. O astfel de procedură poate fi deschisă în cazul în care creanțele contestate, care acordă creditorilor drept de vot în ceea ce privește un cont de concordat, reprezintă maxim 15% din toate creanțele care acordă creditorilor dreptul de a vota cu privire la un concordat preventiv.

Procedura accelerată de concordat permite debitorului să încheie un concordat preventiv după ce a fost întocmită și aprobată o listă a creanțelor în cadrul unei proceduri simplificate. O astfel de procedură poate fi desfășurată în cazul în care creanțele contestate, care acordă creditorilor drept de vot în ceea ce privește un cont de concordat, reprezintă maxim 15% din toate creanțele care acordă creditorilor dreptul de a vota cu privire la un concordat preventiv.

Procedura de concordat preventiv permite debitorului să încheie un concordat preventiv după ce a fost întocmită și aprobată o listă a creanțelor. O astfel de procedură poate fi desfășurată în cazul în care creanțele contestate, care acordă creditorilor drept de vot în ceea ce privește un cont de concordat, reprezintă maxim 15% din toate creanțele care acordă creditorilor dreptul de a vota cu privire la un concordat preventiv.

Procedura de remediere permite debitorului să ia măsuri de remediere (prevăzute pentru reorganizarea întreprinderii debitorului) și să încheie un concordat după întocmirea și aprobarea unei liste a creanțelor. Măsurile de remediere includ măsuri legale și concrete menite să îmbunătățească situația economică a debitorului și să restabilească capacitatea acestuia de a-și îndeplini obligațiile, protejându-l în același timp împotriva executării silite.

Procedura de faliment poate fi deschisă față de un antreprenor. În temeiul articolului 431din Codul civil polonez (*kodeks cywilny*) un antreprenor este o persoană fizică, o persoană juridică sau o entitate organizațională fără personalitate juridică, căreia i s-a atribuit capacitatea juridică prin statut și care își desfășoară activitatea comercială sau profesională în nume propriu.

O cerere de deschidere a procedurii de faliment poate fi depusă de către debitor și de către fiecare dintre creditorii săi personali.

Procedura falimentului poate fi deschisă, de asemenea, față de:

societăți cu răspundere limitată și societăți pe acțiuni care nu desfășoară activități comerciale;

parteneri din cadrul parteneriatelor de afaceri, care poartă o răspundere nelimitată, în legătură cu totalitatea activelor lor, pentru îndeplinirea obligațiilor care le revin în cadrul parteneriatului;

parteneri din cadrul unui parteneriat profesional.

Procedura falimentului poate fi deschisă, de asemenea, față de persoane fizice care nu desfășoară activități comerciale (articolul 4911și următoarele din Actul privind falimentul). O astfel de procedură este desfășurată numai la cererea debitorului, cu excepția cazului în care debitorul este un fost antreprenor, caz în care o cerere de deschidere a procedurii de faliment poate fi depusă și de către un creditor în maxim de un an de la radierea antreprenorului din registrul specific.

Procedura de restructurare poate fi deschisă față de:

antreprenori în sensul articolului 431 din Codul civil;

societăți cu răspundere limitată (*spółka z ograniczoną odpowiedzialnością*) și societăți pe acțiuni (*spółka akcyjna*) care nu desfășoară activități comerciale;

parteneri din cadrul parteneriatelor de afaceri (*osobowa spółka handlowa*), care poartă o răspundere nelimitată, în legătură cu totalitatea activelor lor, pentru îndeplinirea obligațiilor care le revin în cadrul parteneriatului;

parteneri în cadrul unui parteneriat (*spółka partnerska*).

Procedura de restructurare nu este deschisă față de persoane fizice care nu desfășoară activități comerciale. O procedură de restructurare este desfășurată doar la cererea debitorului, cu excepția procedurii de remediere, care poate fi deschisă, de asemenea, la cererea unui creditor în cazul în care debitorul este insolvabil.

Procedura de omologare a concordatului preventiv permite debitorului să încheie un concordat preventiv prin colectarea voturilor creditorilor pe cont propriu, fără implicarea instanței. O astfel de procedură poate fi desfășurată în cazul în care creanțele contestate, care acordă creditorilor drept de vot în ceea ce privește un cont de concordat, reprezintă maxim 15% din toate creanțele.

Procedura accelerată de concordat permite debitorului să încheie un concordat preventiv după ce a fost întocmită și aprobată o listă a creanțelor în cadrul unei proceduri simplificate. O astfel de procedură poate fi desfășurată în cazul în care creanțele contestate, care acordă creditorilor drept de vot în ceea ce privește un cont de concordat, reprezintă maxim 15% din toate creanțele care acordă creditorilor dreptul de a vota cu privire la un concordat preventiv.

Procedura de concordat preventiv permite debitorului să încheie un concordat preventiv după ce a fost întocmită și aprobată o listă a creanțelor. O astfel de procedură poate fi desfășurată în cazul în care creanțele contestate, care acordă creditorilor drept de vot în ceea ce privește un cont de concordat, reprezintă maxim 15% din toate creanțele care acordă creditorilor dreptul de a vota cu privire la un concordat preventiv.
Procedura de remediere permite debitorului să ia măsuri de remediere (prevăzute pentru reorganizarea întreprinderii debitorului) și să încheie un concordat după întocmirea și aprobarea unei liste a creanțelor. Măsurile de remediere includ măsuri legale și concrete menite să îmbunătățească situația economică a debitorului și să restabilească capacitatea acestuia de a-și îndeplini obligațiile, protejându-l în același timp împotriva executării silite.
Procedura de faliment poate fi deschisă față de un antreprenor. În temeiul articolului 431 din Codul civil, un antreprenor este o persoană fizică, o persoană juridică sau o entitate organizațională fără personalitate juridică, căreia i s-a atribuit capacitatea juridică prin statut și care își desfășoară activitatea comercială sau profesională în nume propriu.
În plus, procedura de faliment poate fi deschisă, de asemenea, față de:
societăți cu răspundere limitată și societăți pe acțiuni care nu desfășoară activități comerciale;
parteneri din cadrul parteneriatelor de afaceri, care poartă o răspundere nelimitată, în legătură cu totalitatea activelor lor, pentru îndeplinirea obligațiilor care le revin în cadrul parteneriatului;
parteneri din cadrul unui parteneriat.
Procedura de declarare a falimentului poate fi deschisă, de asemenea, față de persoanele fizice care nu desfășoară activități comerciale (articolul 4911 și următoarele din Actul privind falimentul).
Procedura de restructurare poate fi deschisă față de:
antreprenori în sensul Actului din 23 aprilie 1964 - Codul civil (*kodeks cywilny*, Jurnalul Legislativ 2016, numărul 380 și 585), denumit în continuare „Codul civil”;
societăți cu răspundere limitată (*spółka z ograniczoną odpowiedzialnością*) și societăți pe acțiuni (*spółka akcyjna*) care nu desfășoară activități comerciale;
parteneri din cadrul parteneriatelor de afaceri (*osobowa spółka handlowa*), care poartă o răspundere nelimitată, în legătură cu totalitatea activelor lor, pentru îndeplinirea obligațiilor care le revin în cadrul parteneriatului;
parteneri în cadrul unui parteneriat (*spółka partnerska*).
Procedura de restructurare nu este deschisă față de persoane fizice care nu desfășoară activități comerciale. O procedură de restructurare este desfășurată doar la cererea debitorului, cu excepția procedurii de remediere, care poate fi deschisă, de asemenea, la cererea unui creditor în cazul în care debitorul este insolvabil.

2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

Procedura de faliment este deschisă față de un debitor care a intrat în insolvență (articolul 10 din Actul privind falimentul).
Un debitor se află în insolvență atunci când acesta nu își poate îndeplini obligațiile financiare atunci când acestea devin scadente. Un debitor este considerat a fi în imposibilitatea de a-și îndeplini obligațiile financiare atunci când a depășit scadența cu mai mult de trei luni. Un debitor care este o persoană juridică sau o entitate organizațională fără personalitate juridică, căruia i s-a atribuit capacitatea juridică în temeiul unui act legislativ separat, este insolvabil, de asemenea, atunci când obligațiile sale financiare depășesc valoarea activelor sale, iar această situație continuă timp de mai mult de 24 de luni. O instanță poate respinge o cerere de intrare în faliment atunci când nu există riscul pe termen scurt ca debitorul să se afle în imposibilitatea de a-și îndeplini obligațiile financiare în momentul în care acestea devin exigibile.
Procedura de restructurare poate fi deschisă față de un debitor insolvabil sau un debitor care prezintă un risc de insolvență. Un debitor insolvabil este un debitor care se află în stare de insolvență în sensul articolelor 10 și 11 din Actul privind falimentul. Un debitor care prezintă un risc de insolvență este un debitor a cărui situație economică sugerează că acesta ar putea deveni insolvabil în viitorul apropiat.
Instanța refuză să deschidă o procedură de restructurare dacă aceasta ar fi în detrimentul creditorilor.
În plus, Actul privind restructurarea stabilește, de asemenea, condiții specifice pentru deschiderea fiecărui tip de procedură de restructurare.
Procedura omologării concordatului preventiv și procedura accelerată de concordat preventiv pot fi desfășurate în cazul în care creanțele contestate, care acordă creditorilor drept de vot în ceea ce privește un cont de concordat, reprezintă maxim 15% din toate creanțele care acordă creditorilor dreptul de a vota cu privire la concordatul preventiv.
Procedura de concordat preventiv și procedura de remediere pot fi desfășurate în cazul în care creanțele contestate, care acordă creditorilor drept de vot în ceea ce privește un cont de concordat, reprezintă peste 15% din toate creanțele care acordă creditorilor dreptul de a vota cu privire la concordatul preventiv.
În plus, instanța refuză să deschidă o astfel de procedură în cazul în care nu există elemente de probă *prima facie* pentru faptul că debitorul va putea să acopere în mod permanent costurile procedurii și datoriile care decurg ca urmare a deschiderii acesteia.

3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

În procedura de faliment, masa bunurilor care face obiectul falimentului include activele care aparțin părții aflate în faliment la data declarării falimentului, precum și activele achiziționate de către partea respectivă în cursul *procedurii de faliment (articolul 62 din Actul privind falimentul). Excepțiile de la această regulă* sunt menționate la articolele 63-67a din Actul privind falimentul.
Masa bunurilor care face obiectul falimentului nu include active excluse de la executarea silită în temeiul Actului din 17 noiembrie 1964 - Codul de procedură civilă (Jurnalul Legislativ 2016, numerele 1822, 1823, 1860 și 1948), remunerația pentru activitatea părții aflate în faliment în partea care nu este vizată de sechestru, suma obținută ca urmare a executării unui gaj sau a unei ipoteci în cazul în care partea falită a fost un administrator de gaj sau de ipotecă, în partea care, în temeiul acordului de administrare, aparține altor creditori.
În plus, o rezoluție a adunării creditorilor poate exclude alte active ale părții aflate în faliment din masa bunurilor care face obiectul falimentului.
Masa bunurilor care face obiectul falimentului exclude, de asemenea, active menite să ajute angajații părții aflate în faliment și familiile lor, sub formă de numerar deținut într-un cont separat al unui fond de prestații sociale al societății, constituit în temeiul dispozițiilor privind fondul de prestații sociale al societății, împreună cu sumele de plătit în contul respectiv după declararea falimentului, inclusiv rambursarea creditelor ipotecare, plata unor dobânzi bancare acumulate pentru lichidități deținute de fond și a taxelor colectate de la persoanele care beneficiază de servicii și prestații sociale finanțate prin acest fond și organizate de către partea aflată în faliment.
În **procedura de restructurare**, masa concordatului preventiv cuprinde active utilizate pentru funcționarea întreprinderii și active deținute de către debitor (articolele 240, 273 și 294 din Actul privind restructurarea).

4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență?

În **procedura de faliment** (procedură care urmărește lichidarea activelor debitorului) debitorul este decăzut din dreptul de a-și gestiona activele. Gestionarea activelor (masa bunurilor care face obiectul falimentului) este preluată de către beneficiar (*syndyk*). Beneficiarul preia, de asemenea, alte responsabilități legate de funcționarea întreprinderii debitorului – administrarea societății, îndeplinirea obligațiilor de raportare etc.

Debitorul rămâne un participant la procedura de faliment și poate să conteste unele decizii emise de instanță în cursul desfășurării procedurii respective, mai exact, decizii privind excluderea activelor din masa bunurilor care face obiectul falimentului și remunerația beneficiarului.
În procedura de restructurare, competențele debitorului și ale practicianului în insolvență diferă în funcție de tipul de procedură.
În procedura de omologare a concordatului preventiv, debitorul poate desfășura toate acțiunile, în afară de perioada cuprinsă între ziua în care este emisă decizia de omologare a concordatului preventiv și data la care decizia devine definitivă. În perioada respectivă, normele aplicabile sunt aceleași ca și în procedura accelerată de concordat, mai exact, debitorul poate desfășura acțiuni administrative curente. Alte acțiuni decât cele administrative curente necesită consimțământul supraveghetorului concordatului preventiv.
În procedura accelerată de concordat preventiv și în procedura de concordat preventiv, debitorul poate desfășura acțiuni administrative curente; dar alte acțiuni decât cele administrative curente necesită consimțământul supraveghetorului judiciar, cu excepția cazului în care acestea necesită acordul comitetului creditorilor.
În procedura de remediere, debitorul este decăzut din dreptul de administrare, iar acțiunile sunt desfășurate de către practicianul în insolvență, cu excepția cazului în care acestea necesită acordul comitetului creditorilor.

5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

În procedura de faliment, creanțele părții aflate în faliment pot fi *compensate* cu cele ale creditorului în cazul în care ambele creanțe au existat în ziua declarării falimentului, chiar dacă una dintre acestea nu a fost încă scadentă (articolul 93 din Actul privind falimentul).
O compensare nu este acceptabilă în cazul în care creditorul părții care se află în faliment a dobândit creanța prin cesiune sau omologare după declararea falimentului, ori în perioada de 12 luni care a precedat declararea falimentului, știind că au existat motive pentru declararea falimentului, cu excepția cazului în care dobândirea respectivă a fost corelată cu rambursarea unei datorii pentru care o avea partea care a dobândit-o (indiferent dacă a fost o datorie personală sau o datorie garantată cu un anumit bun imobil) (Articolul 94 din Actul privind falimentul).
O *compensare* nu este acceptabilă în cazul în care creditorul a devenit debitorul părții aflate în faliment după ziua în care a fost declarat falimentul (articolul 95 din Actul privind falimentul).
Creditorul care dorește să se prevaleze de dreptul de *compensare* prezintă o declarație în acest scop până cel târziu în ziua în care a fost depusă creanța (articolul 96 din Actul privind falimentul).
În **procedura de restructurare**, normele generale pentru compensarea creanțelor reciproce sunt supuse următoarelor limitări:
un creditor a devenit debitorul debitorului după data la care a fost deschisă procedura de restructurare;
după deschiderea procedurii de restructurare, debitorul debitorului care face obiectul procedurii de restructurare a devenit creditorul acestuia prin dobândirea, cedarea sau omologarea unei creanțe care a apărut înainte de data la care a fost deschisă procedura de restructurare.
Creanțele reciproce pot fi compensate în cazul în care creanța a fost dobândită ca urmare a rambursării unei datorii pe care o avea partea achizitoare (datorie personală sau o datorie garantată prin bunuri imobile specifice) și în care partea achizitoare și-a asumat datoria înainte de data la care a fost depusă cererea pentru procedura accelerată de concordat preventiv.
Un creditor care dorește să beneficieze de o *compensare* în procedura de restructurare transmite o declarație în acest scop debitorului sau, în cazul în care debitorul este privat de dreptul de administrare, practicianului în insolvență în termen de cel mult 30 de zile de la deschiderea procedurii de restructurare sau, în cazul în care motivele *compensării* au apărut mai târziu, în termen de cel mult 30 de zile de la apariția motivelor *compensării*. O declarație este, de asemenea, valabilă dacă este depusă la o autoritate de supraveghere judiciară (articolele 253, 273 și 297 din Actul privind restructurarea).

6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la care debitorul este parte?

Dispoziții specifice privind efectele declarării falimentului asupra obligațiilor părții aflate în faliment sunt cuprinse în articolele 83-118 din Actul privind falimentul, asupra moștenirilor dobândite de partea aflată în faliment, în articolele 119-123 și asupra regimului de proprietate matrimonială a părții aflate în faliment, în articolele 124-126.
Articolele 81-82 din Actul privind falimentul interzice grevarea activelor incluse în masa bunurilor care face obiectul falimentului cu o garanție reală mobiliară, un gaj sau o ipotecă înregistrată.
Prevederile unui contract la care persoana aflată în faliment este parte, care împiedică sau îngreunează realizarea obiectivului procedurii de faliment, sunt nule în legătură cu masa bunurilor care face obiectul falimentului. Un contract care cedează dreptul de proprietate asupra unui bun, o creanță sau un alt drept, care a fost încheiat pentru a garanta o creanță, este valabil în legătură cu masa bunurilor care face obiectul falimentului dacă a fost încheiat în scris la o dată certificată, cu excepția cazului în care acesta este un contract prin care se instituie o garanție financiară (articolul 84 din Actul privind falimentul).
Articolele 85 și 85a prevăd norme detaliate privind contractele-cadru referitoare la operațiuni financiare anticipate/viitoare sau la vânzarea de titluri de valoare în cadrul contractelor de report.
Obligațiile financiare ale părții aflate în faliment, care nu sunt încă scadente, devin scadente la data declarării falimentului. În ziua în care este declarat falimentul, obligațiile nefinanciare devin obligații financiare și devin exigibile în ziua respectivă, chiar dacă termenul-limită pentru îndeplinirea acestora nu a expirat încă (articolul 91 din Actul privind falimentul).
O creanță care decurge dintr-un contract încheiat în momentul acceptării unei oferte depuse de partea aflată în faliment poate fi invocată de creditor în procedura falimentului doar dacă declarația care acceptă oferta a fost transmisă părții aflate în faliment înainte de declararea falimentului.
Dacă, în ziua declarării falimentului, obligațiile prevăzute într-un contract de executare reciprocă nu au fost îndeplinite în totalitate sau în parte, beneficiarul poate, cu acordul judecătorului-sindic (*sędzia komisarz*), să îndeplinească obligațiile părții aflate în faliment și să solicite celeilalte părți să îndeplinească obligația reciprocă sau să se retragă din contract cu efect de la data declarării falimentului. Dacă, în ziua declarării falimentului, partea aflată în faliment este parte la un alt contract decât un contract de executare reciprocă, beneficiarul se poate retrage din contract, cu excepția cazului în care se prevede altfel în statut.
La solicitarea depusă de cealaltă parte la o dată certificată, beneficiarul declară în termen de trei luni dacă se retrage din contract sau solicită executarea acestuia. Nedepunerea de către beneficiar a unei astfel de declarații în termenul respectiv se consideră retragere din contract.
Cealaltă parte, care este obligată să-și îndeplinească obligația mai repede, poate suspenda îndeplinirea obligației care îi revine până când a fost îndeplinită sau garantată obligația reciprocă. Cealaltă parte nu are dreptul să facă acest lucru dacă, la momentul încheierii acordului, aceasta a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască motivele declarării falimentului (articolul 98 din Actul privind falimentul).
În cazul în care beneficiarul se retrage din contract, cealaltă parte are dreptul la restituirea obligației îndeplinite, chiar dacă aceasta face parte din masa bunurilor care face obiectul falimentului. În procedura de faliment, o parte poate solicita măsuri reparatorii pentru obligația îndeplinită și pierderile suferite prin transmiterea acestor creanțe judecătorului-sindic (articolul 99 din Actul privind falimentul).
Un vânzător poate solicita restituirea unui bun mobil, inclusiv a titlurilor de valoare, trimise părții aflate în faliment fără a primi prețul, dacă activul în cauză nu a fost dobândit înainte de declararea falimentului de către partea aflată în faliment sau de către o persoană autorizată de către partea aflată în faliment să cedeze activul respectiv. De asemenea, destinatarul care a trimis activul părții aflate în faliment are dreptul la restituirea acestuia. Vânzătorul sau destinatarul căruia i-a fost restituit activul rambursează costurile care au fost sau urmează să fie realizate, precum și plățile în avans. Însă destinatarul poate restitui un

activ dacă plătește sau garantează prețul de plătit de către partea aflată în faliment și costurile. Beneficiarul are dreptul să procedeze astfel în termen de o lună de la solicitarea restituirii (articolul 100 din Actul privind falimentul).
Acordurile pe bază de comision sau pentru bunuri în regim de consignație încheiate de partea aflată în faliment, în care partea aflată în faliment a fost comitentul sau expeditorul, precum și acordurile de gestionare a titlurilor de valoare încheiate de partea aflată în faliment, expiră la declararea falimentului. Cealaltă parte poate să se retragă din acordurile pe bază de comision sau pentru bunuri în regim de consignație încheiate de partea aflată în faliment, în care partea aflată în faliment a fost comitentul sau expeditorul în ziua declarării falimentului (articolul 102 din Actul privind falimentul).
Un contract de agenție expiră în ziua în care una dintre părți declară faliment. În eventualitatea falimentului comitentului, agentul poate, în cadrul procedurii de faliment, să solicite repararea pentru pierderea pe care a suportat-o din cauza expirării contractului (articolul 103 din Actul privind falimentul).
În cazul în care creditorul sau debitorul declară faliment, acordul de împrumut pentru folosință, în cazul în care obiectul acestuia a fost deja dat cu împrumut, este reziliat la cererea uneia dintre părți. În cazul în care obiectul nu a fost încă dat cu împrumut, acordul expiră (articolul 104 din Actul privind falimentul).
În cazul în care una dintre părțile la un acord de împrumut declară faliment, contractul de împrumut expiră dacă obiectul împrumutului nu a fost încă împrumutat (articolul 105 din Actul privind falimentul).
Un contract de închiriere de bunuri imobile sau un contract de închiriere obligă părțile dacă obiectul acordului a fost pus la dispoziția chiriașului sau locatorului /utilizatorului (articolele 106-108 din Actul privind falimentul). În temeiul unei decizii emise de către judecătorul-sindic, beneficiarul reziliază un contract de închiriere de bunuri imobile sau un contract de închiriere încheiat de partea aflată în faliment cu un preaviz de trei luni, chiar dacă rezilierea contractului respectiv de către partea aflată în faliment nu ar fi fost permisă (articolele 109-110 din Actul privind falimentul).
Un contract de credit expiră la declararea falimentului în cazul în care creditorul nu a pus fonduri la dispoziția părții aflate în faliment înainte de această dată (articolul 111 din Actul privind falimentul).
Declarația de faliment nu afectează acordul de cont bancar al părții aflate în faliment, acordul de cont de titluri de valoare sau acordul de cont colectiv (articolul 112 din Actul privind falimentul).
În procedura de restructurare, de la data deschiderii până la data închiderii acesteia, sau până la data la care devine definitivă decizia de suspendare a procedurii, debitorului sau practicianului în insolvență sau debitorul nu i se permite să îndeplinească obligațiile ce decurg din creanțe care sunt, prin lege, cuprinse într-un concordat preventiv.
Prevederile contractuale care stipulează modificarea sau încetarea unui raport juridic la care debitorul este parte, în cazul în care se depune o cerere de deschidere a procedurii de restructurare sau în care se deschide o astfel de procedură, sunt nule.
Prevederile unui contract la care debitorul este parte, care împiedică sau îngreunează realizarea obiectivului procedurii de restructurare, sunt nule în ceea ce privește masa bunurilor care face obiectul concordatului preventiv.
Articolul 250 din Actul privind restructurarea prevede norme detaliate privind contractele-cadru referitoare la operațiuni financiare anticipate/viitoare sau vânzarea de titluri de valoare în cadrul contractelor de report.
Începând cu data deschiderii procedurii de restructurare până la data închiderii acesteia sau la data la care decizia de întrerupere a procedurii devine definitivă, locatorului nu îi este permis să rezilieze, fără acordul comitetului creditorilor, contractul de închiriere pentru spațiile sau bunurile imobile în care își desfășoară activitatea întreprinderea debitorului.
Normele descrise mai sus pentru un contract de închiriere se aplică *mutatis mutandis* contractelor de credit în legătură cu fonduri puse la dispoziția debitorului înainte de data deschiderii procedurii, pentru contracte de închiriere, contracte de asigurare a proprietății, acorduri de cont bancar, acorduri de garantare, acorduri privind licențe acordate debitorului și garanții sau acreditive emise înainte de data deschiderii procedurii de restructurare (articolele 256, 273 și 297 din Actul privind restructurarea).
În plus, **în procedura de remediere**, practicianul în insolvență se poate retrage dintr-un contract de executare reciprocă a obligațiilor care nu a fost executat în întregime sau parțial înainte de data deschiderii procedurii de remediere, cu acordul judecătorului sindic, în cazul în care executarea de către cealaltă parte a acestui contract este indivizibilă. În cazul în care executarea contractului de către cealaltă parte este divizibilă, dispoziția respectivă se aplică *mutatis mutandis*, în măsura în care contractul urma să fie executat de către cealaltă parte după deschiderea procedurii de remediere. În cazul în care practicianul în insolvență se retrage din contract, cealaltă parte poate solicita restituirea acțiunii îndeplinite după deschiderea procedurii de remediere și înainte ca partea respectivă să primească avizul de retragere, în cazul în care acțiunea respectivă îndeplinită face parte din activele debitorului. În cazul în care acest lucru nu este posibil, cealaltă parte poate să solicite măsuri reparatorii doar pentru acțiunea îndeplinită și pentru pierderile suferite. Aceste creanțe nu fac obiectul concordatului preventiv (articolul 298 din Actul privind restructurarea).

7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditori individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

După depunerea unei cereri de **faliment**, instanța poate, la solicitarea debitorului, a supraveghetorului temporar sau a creditorului care a depus cererea de faliment, să suspende procedura de executare silită și să anuleze poprirea contului bancar, dacă acest lucru este necesar pentru realizarea obiectivelor procedurii de faliment (articolul 39 din Actul privind falimentul).
După declararea falimentului, procedura de *executare silită* a activelor incluse în masa bunurilor care face obiectul falimentului, care a fost deschisă înainte de declararea falimentului, este suspendată de drept la data declarării falimentului. Procedura este încheiată de drept atunci când decizia privind declararea falimentului devine definitivă (articolul 146 din Actul privind falimentul).
După declararea falimentului, poate fi deschisă și desfășurată o procedură judiciară, o procedură administrativă și o procedură judiciară administrativă în ceea ce privește masa bunurilor care face obiectul falimentului numai de către sau față de beneficiar. Un creditor nu poate să deschisă procedura cu privire la o creanță care face obiectul unei cereri depuse (articolul 144 din Actul privind falimentul).
În procedura de restructurare, procedura de *executare silită* cu privire la o creanță care face obiectul unui concordat preventiv prin lege, inițiată înainte de deschiderea procedurii de restructurare, este suspendată de drept la data deschiderii procedurii respective. (Articolele 259 și 278 din Actul privind restructurarea). În procedura de remediere, suspendarea se aplică tuturor procedurilor de executare silită cu privire la bunurile debitorului incluse în masa bunurilor care face obiectul remedierii (articolul 312 din Actul privind restructurarea).
În ziua în care decizia de omologare a concordatului preventiv devine definitivă, procedura de securitate și de *executare silită* desfășurată împotriva debitorului pentru executarea creanțelor care fac obiectul concordatului preventiv încetează de drept. Procedura de securitate și de *executare silită* desfășurată împotriva debitorului pentru executarea creanțelor care nu fac obiectul concordatului preventiv poate fi reluată la cererea creditorului (articolul 170 din Actul privind restructurarea).
Deschiderea procedurii de concordat preventiv, a procedurii accelerate de concordat preventiv sau a procedurii de remediere nu îl împiedică pe creditor să deschidă procedura judiciară, administrativă și administrativ-judiciară sau acțiuni la tribunalul de arbitraj pentru invocarea creanțelor care fac obiectul includerii în lista creanțelor (articolele 257, 276 și 310 din Actul privind restructurarea).

8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

După declararea falimentului, instanța suspendă procedura *ex officio* dacă aceasta vizează masa bunurilor care face obiectul falimentului, mai exact, în cazul în care rezultatul acesteia poate afecta masa bunurilor care face obiectul falimentului (vizează un obiect inclus în masa bunurilor care face obiectul

falimentului) și a fost declarat falimentul și dacă a fost numit un administrator obligatoriu în procedură pentru declararea falimentului [articolul 174 alineatul(1) punctele (4) și (5) din Codul de procedură civilă (*kodeks postępowania cywilnego*)]. Instanța solicită beneficiarului sau administratorului obligatoriu să ia parte la procedură [articolul 174 alineatul (3) din Codul de procedură civilă]. În cazul în care partea aflată în faliment (debitorul) este reclamantul, instanța reia *ex officio* procedura suspendată de îndată ce a fost desemnat beneficiarul (administratorul obligatoriu) [articolul 180 alineatul (1) punctul (5) din Codul de procedură civilă].

Poate fi introdusă o acțiune împotriva beneficiarului numai dacă există, în procedura de faliment, o creanță care nu este inclusă în lista de creanțe după epuizarea posibilităților prevăzute în cod. (Articolul 145 din Actul privind falimentul).

În procedura de restructurare procedura judiciară în curs (pendinte la momentul deschiderii procedurii) este suspendată în cazul în care procedura se referă la masa bunurilor care face obiectul concordatului preventiv (sau la masa bunurilor care face obiectul remedierii) și a fost numit un practician în insolvență în procedura de restructurare sau în cazul în care un administrator temporar a fost desemnat în cadrul procedurii pentru a deschide procedura de remediere și procedura vizează active acoperite de garanții [articolul 174 alineatul (1) punctele (4) și (5) din Codul de procedură civilă]. Instanța solicită administratorului temporar sau practicianului în insolvență să ia parte la procedură [articolul 174 alineatul (3) din Codul de procedură civilă].

Admiterea unei creanțe, renunțarea la o creanță, concordatul preventiv sau admiterea unor date relevante pentru dosar de către debitor, în astfel de cazuri, fără acordul supraveghetorului judiciar nu are niciun efect juridic (articolul 258 din Actul privind restructurarea).

9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la procedura de insolvență?

Participarea creditorilor la procedura de faliment este reglementată de articolele 189-213 din Actul privind falimentul). Creditorii ale căror creanțe au fost admise au dreptul să ia parte la reuniunile creditorilor și să voteze.

Judecătorul-sindic, acționând din oficiu sau la cerere, constituie comitetul creditorilor și numește și respinge toți membrii acestuia. Comitetul asistă beneficiarul, îi controlează acțiunile, examinează situația fondurilor care formează masa bunurilor care face obiectul falimentului, acordă permisiunea pentru acțiuni care pot fi desfășurate doar cu permisiunea comitetului creditorilor și își exprimă opinia cu privire la alte aspecte, dacă acest lucru este solicitat de către judecătorul-sindic sau beneficiar. Comitetul creditorilor poate solicita părții aflate în faliment sau beneficiarului să ofere clarificări și poate examina evidențe și documente privind falimentul, în măsura în care prin aceasta nu este încălcată confidențialitatea comercială.

Aprobarea comitetului creditorilor este necesară dacă se urmărește valabilitatea următoarelor acțiuni ale beneficiarului:

administrarea în continuare a întreprinderii de către beneficiar dacă aceasta durează mai mult de trei luni după declararea falimentului;

renunțarea la vânzarea întregii întreprinderi;

vânzarea directă a activelor incluse în masa bunurilor care face obiectul falimentului;

contractarea de împrumuturi sau credite și grevarea activelor părții aflate în faliment cu un număr limitat de drepturi de proprietate;

admiterea, renunțarea la intrarea într-un concordat preventiv cu privire la creanțe contestate și lansarea unei acțiuni în fața unei instanțe de arbitraj.

O excepție poate fi invocată atunci când una dintre acțiunile menționate mai sus trebuie să fie executată imediat și se referă la o valoare de maximum 10 000 PLN – atunci beneficiarul, supraveghetorul judiciar sau practicianul în insolvență o poate executa fără permisiunea comitetului.

În plus, nu este necesară nicio permisiune din partea comitetului creditorilor pentru vânzarea de active mobile în cazul în care valoarea estimată a tuturor activelor mobile incluse în masa bunurilor care face obiectul falimentului, astfel cum este indicată în inventar, nu depășește valoarea de 50 000 PLN, iar în cazul vânzării de creanțe și a altor drepturi, dacă valoarea nominală a tuturor creanțelor și a altor drepturi incluse în masa bunurilor care face obiectul falimentului, astfel cum este indicată în inventar, nu depășește valoarea de 50 000 PLN.

În procedura de faliment, creditorul poate înainta o propunere de constituire a unui concordat preventiv.

Creditorii pot, de asemenea, să conteste hotărârea unei instanțe de faliment sau a unui judecător-sindic privind aprobarea rapoartelor contabile ale beneficiarului, decizii referitoare la lista creanțelor, inclusiv în ceea ce privește creanțele altor creditori, planul de distribuție, remunerația beneficiarului și decizia de suspendare sau închidere a procedurii de faliment.

Participarea creditorilor **la procedura de restructurare** este reglementată de articolele 104-139 din Actul privind restructurarea. Creditorii ale căror creanțe au fost incluse într-o listă aprobată de creanțe, precum și creditorii care apar la reuniunile creditorilor și prezintă judecătorului-sindic o ordonanță de executare care le confirmă creanța, au dreptul de a participa la reuniunile creditorilor și de a vota.

La reuniunea creditorilor, se poate încheia un concordat preventiv în cazul în care cel puțin o cincime dintre creditorii cu drept de vot privind concordatul preventiv participă la reuniune.

Judecătorul-sindic constituie comitetul creditorilor și numește și revocă membrii acestuia din oficiu sau la cerere. Comitetul creditorilor asistă supraveghetorul judiciar sau practicianul în insolvență, controlează acțiunile acestuia, examinează situația fondurilor care formează masa bunurilor care face obiectul concordatului preventiv sau al remedierii, acordă permisiunea pentru acțiuni care pot fi desfășurate doar cu permisiunea comitetului creditorilor și își exprimă opinia cu privire la alte aspecte, dacă acest lucru este solicitat de către judecătorul-sindic, supraveghetorul judiciar, practicianul în insolvență sau debitor. Reuniunea creditorilor și membrii acesteia își pot prezenta observațiile cu privire la activitatea debitorului, a supraveghetorului judiciar sau a practicianului în insolvență judecătorului-sindic. Comitetul poate solicita debitorului, supraveghetorului judiciar sau practicianului în insolvență să prezinte clarificări și poate verifica registrele și documentele debitorului în cazurile în care, prin aceasta, nu este încălcată confidențialitatea comercială. În alte cazuri și în cazul în care există îndoieli, judecătorul-sindic definește sfera prerogativelor membrilor comitetului creditorilor în ceea ce privește examinarea registrelor și a documentelor întreprinderii debitorului.

Pentru a fi valabile, următoarele acțiuni îndeplinite de către debitor sau practicianul în insolvență necesită acordul comitetului creditorilor:

grevarea elementelor din masa bunurilor care face obiectul concordatului preventiv sau al remedierii cu o ipotecă, un gaj, un gaj înregistrat sau o ipotecă maritimă pentru a garanta o creanță care nu face obiectul concordatului preventiv;

transferul dreptului de proprietate asupra unui bun sau drept pentru a garanta o creanță care nu face obiectul concordatului preventiv;

grevarea elementelor masei bunurilor care face obiectul concordatului preventiv sau al remedierii cu alte drepturi;

contractarea de credite sau împrumuturi;

încheierea unui acord privind leasingul întreprinderii debitorului sau al unei părți organizate a acesteia, ori a unui alt acord similar.

(realizate cu acordul comitetului creditorilor, aceste acțiuni nu pot fi considerate inaplicabile în ceea ce privește masa bunurilor care face obiectul falimentului) vânzarea, de către debitor, de bunuri imobile sau de alte active în valoare de peste 500 000 de milioane PLN.

Creditorii pot, de asemenea, să conteste hotărârea unei instanțe de restructurare sau a unui judecător-sindic privind aprobarea rapoartelor contabile ale practicianului în insolvență, decizii referitoare la lista creanțelor (procedura de concordat preventiv și cea de remediere), precum și la creanțele altor creditori, remunerația supraveghetorului judiciar sau a practicianului în insolvență și decizia de suspendare sau închidere a procedurii de faliment.

10 În ce mod poate practicianul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniu?

În procedura de faliment, după declararea falimentului, beneficiarul întocmește un inventar, estimează masa bunurilor care face obiectul falimentului și întocmește un plan de lichidare. Planul de lichidare definește modul propus de vânzare a activelor părții aflate în faliment, în mod specific întreprinderea, momentul vânzării, estimarea cheltuielilor și justificarea economică pentru continuarea activității întreprinderii (articolul 306 din Actul privind falimentul). După

întocmirea inventarului și a raportului financiar, sau în urma prezentării unui raport general scris, beneficiarul lichidează masa bunurilor care face obiectul falimentului (articolul 308 din Actul privind falimentul).
După lichidare, beneficiarul poate să administreze în continuare întreprinderea părții aflate în faliment în cazul în care este posibil să se încheie un concordat cu creditorii sau dacă este posibil să se vândă întreaga întreprindere a părții aflate în faliment ori părți ale acesteia (articolul 312 din Actul privind falimentul).
În procedura de restructurare, mai exact, în procedura accelerată a de concordat preventiv și în procedura de concordat preventiv, debitorul continuă să își administreze, de regulă, întreprinderea. În conformitate cu articolele 239 alineatul (1) și 295 din Actul privind restructurarea, debitorul poate fi privat de dreptul de administrare dacă:
debitorul, în mod intenționat sau nu, încalcă legea prin faptul că asigură o administrare în detrimentul creditorilor sau posibilitatea unei astfel de prejudicieri în viitor;
este evident că modul de administrare nu garantează punerea în aplicare a concordatului preventiv sau a fost numit un fiduciar (*kurator*) pentru debitor în temeiul articolului 68 alineatul (1);
debitorul nu respectă instrucțiunile emise de judecătorul-sindic sau de supraveghetorul judecătoresc, în mod specific prin faptul că nu prezintă un concordat preventiv legal în termenul stabilit de către judecătorul-sindic.
În procedura de remediere, în cazul în care desfășurarea efectivă a unei astfel de proceduri presupune participarea debitorului în persoană sau a reprezentanților acestuia și, în același timp, acesta garantează o bună administrare, instanța poate permite debitorului să își administreze întreprinderea în totalitate sau parțial în limitele domeniului de aplicare al gestiunii curente [articolul 288 alineatul (3) din Actul privind restructurarea].
În procedura de omologare a concordatului preventiv, debitorul își administrează întreprinderea pe întreaga durată a procedurii.

11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după deschiderea procedurii de insolvență?

În procedura de faliment, se depun toate creanțele creditorilor personali. O creanță poate fi depusă, de asemenea, de către un creditor a cărui creanță a fost garantată cu o ipotecă, un gaj, un gaj înregistrat, un gaj fiscal, o ipotecă maritimă sau o altă mențiune din registrul funciar și ipotecar sau registrul naval (dacă nu este depusă de către creditor, va fi inclusă în listă din oficiu). Creanțele care decurg dintr-un raport de muncă sunt incluse în listă din oficiu [articolele 236 alineatele (1) și (2) și 237 din Actul privind falimentul].
Se acoperă, mai întâi, costurile aferente unei proceduri de faliment, înaintea datoriilor asociate masei bunurilor care face obiectul falimentului după declararea falimentului – [articolele 230 alineatul (2) și 343 alineatele (1) și (11) din Actul privind falimentul], fără întocmirea unui plan de distribuire.
În procedura de restructurare, lista creanțelor acoperă creanțele personale privind debitorul, care au apărut înainte de deschiderea procedurii de restructurare (articolul 76 din Actul privind restructurarea). Lista creanțelor indică separat creanțele care fac obiectul concordatului preventiv prin lege și creanțele care fac obiectul concordatului preventiv cu acordul creditorului (articolul 86 din Actul privind restructurarea).
În procedura de restructurare nu se depun creanțe. Lista creanțelor este întocmită de supraveghetor sau de practicianul în insolvență pe baza registrelor contabile ale debitorului, a altor documente ale sale, a înregistrărilor din registrul funciar și ipotecar și a altor registre.
Concordatul preventiv este obligatoriu pentru creditorii ale căror creanțe fac obiectul concordatului preventiv în temeiul actului, chiar dacă acestea nu sunt incluse în lista de creanțe.
Concordatul preventiv nu este obligatoriu pentru creditorii care nu au fost declarați de către debitor și nu au participat la procedură (articolul 166 din Actul privind restructurarea)
Concordatul preventiv nu poate acoperi creanțele de întreținere, prestațiile plătite drept compensație pentru provocarea de boli, a incapacității de muncă, a invalidității sau a decesului și anuități acordate în schimbul unor drepturi în baza unui acord de anuitate; creanțe pentru transfer de proprietate și pentru încetarea încălcării drepturilor; creanțe pentru care debitorul este răspunzător în legătură cu dobândirea unei moșteniri după deschiderea procedurii de restructurare, după includerea moștenirii în concordatul preventiv sau în masa bunurilor care face obiectul remedierii; creanțe în legătură cu partea contribuțiilor la asigurările sociale finanțată de asigurat atunci când debitorul este plătitorul.
Concordatul preventiv exclude, de asemenea, creanțele stabilite în baza unui raport de muncă și creanțele garantate cu proprietatea debitorului prin intermediul unei ipoteci, al unui gaj, al unui gaj înregistrat, al unui gaj fiscal sau al unei ipoteci maritime, în partea a cărei valoare este acoperită de garanție, cu excepția cazului în care creditorul își dă acordul pentru includerea acestora în concordatul preventiv (articolul 151 din Actul privind restructurarea).

12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

Normele care reglementează depunerea, verificarea și admiterea creanțelor în procedura de faliment sunt prevăzute la articolele 239-266 din Actul privind falimentul.
În procedura falimentului, creditorii sunt responsabili pentru depunerea creanțelor. Creanțele trebuie să fie depuse în termen de cel mult 30 de zile de la data la care decizia privind declararea falimentului este publicată în Gazeta Judiciară și Comercială [*Sądowy i Gospodarczy*, apoi în Registrul Central de Restructurare și Faliment (*Centralny Rejestr Restrukturyzacji i upadłości*), articolul 51 din Actul privind falimentul și articolul 455 din Actul privind restructurarea].
Nu este nevoie să se depună creanțele stabilite în baza unui raport de muncă. Creanțele de acest tip sunt incluse în lista creanțelor din oficiu (articolul 237 din Actul privind falimentul).
Creditorul își depune creanța în scris, în două exemplare. Depunerea ar trebui să includă numele și adresa creditorului, numărul PESEL (numărul personal de identificare) sau KRS (numărul în Grefa Națională), iar în absența lor, detalii care să permită identificarea clară a creditorului și să definească această creanță împreună cu sumele exigibile de natură incidentală și valoarea creanței nemonetare, dovezi care să confirme existența creanței (dacă creanța a fost inclusă în lista creanțelor întocmită în procedura de restructurare este suficient să se invoce acest fapt), categoria în care aceasta poate fi inclusă, garanții legate de aceasta și stadiul dosarului în cazul în care creanța face obiectul unor procese pe rol sau al unor acțiuni în contencios administrativ, judiciar-administrative sau judiciare de arbitraj. Dacă este depusă o creanță în privința căreia partea aflată în faliment nu este un debitor personal, trebuie să fie indicat obiectul garanției care urmează a fi utilizată pentru executarea creanței. În cazul în care creditorul este un partener sau acționar al unei societăți aflate în faliment, acesta indică numărul și tipul de acțiuni pe care le deține.
O creanță depusă în mod corespunzător este transferată de către judecătorul-sindic beneficiarului, care verifică dacă creanțele depuse sunt confirmate de registrele contabile ale părții aflate în faliment sau de alte documente, ori prin înregistrările din registrul funciar și ipotecar sau alte registre, și solicită părții aflate în faliment să declare într-un termen specificat dacă admite creanța. În cazul în care creanța depusă nu este confirmată de registrele contabile ale părții aflate în faliment sau de alte documente ori înregistrări din registrul funciar și ipotecar, ori din alte registre, beneficiarul invită creditorul să prezinte, în termen de o săptămână, documentele menționate în cererea de depunere a creanței sub sancțiunea refuzului de a admite creanța. Cu toate acestea, beneficiarul poate lua în considerare documente depuse după expirarea acestui termen dacă prin aceasta nu se întârzie depunerea listei la judecătorul-sindic.
În termen de două săptămâni de la anunțarea faptului că lista creanțelor a fost inclusă în dosarul procedurii, creditorul poate depune o contestație la judecătorul-sindic. De asemenea, partea aflată în faliment poate depune o contestație în cazul în care proiectul de listă a creanțelor nu este în conformitate

cu solicitările sau declarațiile sale. În cazul în care partea aflată în faliment nu a făcut declarații, chiar dacă i s-a solicitat acest lucru, aceasta poate obiecta numai în cazul în care dovedește că nu a făcut nicio declarație din motive independente de voința sa.
Judecătorul-sindic modifică lista creanțelor după ce decizia cu privire la contestație devine definitivă — și, în cazul în care această decizie este contestată, după ce hotărârea instanței devine definitivă — și aprobă lista creanțelor. În cazul în care nu se înregistrează nicio contestație, acesta aprobă lista creanțelor după expirarea termenului pentru formularea contestațiilor. Judecătorul-sindic poate modifica lista creanțelor din oficiu. În cazul în care se constată că în lista creanțelor au fost incluse creanțe inexistente în totalitate sau parțial sau că în această listă nu au fost incluse creanțe care trebuiau incluse în aceasta din oficiu, judecătorul-sindic poate modifica lista creanțelor din oficiu.
O creanță care nu trebuie să fie depusă, și care este depusă sau comunicată după expirarea termenului, este inclusă în suplimentul la lista creanțelor. Lista creanțelor este rectificată în conformitate cu hotărârile judecătorești definitive. O modificare a valorii unei creanțe, care intervine după întocmirea listei creanțelor, este luată în considerare la elaborarea planului de distribuție sau atunci când se votează în reuniunea creditorilor.
După încheierea sau suspendarea procedurii de faliment, un extras din lista creanțelor omologate de către judecătorul-sindic, indicând creanța și valoarea primită pentru executarea acesteia de către creditor, servește drept act de executare împotriva părții aflate în faliment (aceasta nu se aplică în cazul creditorilor față de care partea aflată în faliment nu a fost debitor personal). Partea aflată în faliment poate solicita ca o creanță inclusă în lista creanțelor să fie stabilită ca neexistând sau ca existând într-o măsură mai mică, în cazul în care partea aflată în faliment nu a admis o creanță depusă în procedura de faliment, iar instanța nu a pronunțat încă o hotărâre definitivă cu privire la aceasta. După ce extrasul din listă a fost declarat executoriu, partea aflată în faliment poate ridica obiecția conform căreia creanța inclusă în lista creanțelor nu există sau există într-o măsură mai mică, introducând o acțiune pentru a declara că actul de executare nu prezintă titlu executoriu.
Problema privind întocmirea listei creanțelor **în procedura de restructurare** este reglementată de articolele 84-102 din Actul privind restructurarea.
Lista creanțelor este întocmită de către supraveghetor sau practicianul în insolvență pe baza registrelor contabile ale debitorului, a altor documente ale sale, a înregistrărilor din registrul funciar și ipotecar și a altor registre. În procedura de remediere deschisă pe baza unei cereri simplificate, lista creanțelor este întocmită, în măsura posibilității, pe baza listei creanțelor întocmite în cadrul procedurii de restructurare precedente. În cazul în care o propunere de concordat preventiv implică împărțirea creditorilor în grupuri, lista creanțelor este întocmită ținând seama de împărțirea propusă.
Lista creanțelor indică separat creanțele care fac obiectul concordatului preventiv prin lege și creanțele care fac obiectul concordatului preventiv cu acordul creditorului.
În procedura accelerată de concordat preventiv, debitorul se poate opune includerii unei creanțe în lista creanțelor. O astfel de creanță este considerată a fi o creanță contestată. În acest caz, judecătorul-sindic modifică lista creanțelor și lista creanțelor contestate în consecință.
În procedura de concordat preventiv și în procedura de remediere, în termen de două săptămâni de la data anunțării datei pentru depunerea listei creanțelor și a listei creanțelor contestate, participanții la procedură pot formula o obiecție în fața judecătorului-sindic cu privire la includerea unei creanțe în lista creanțelor. Debitorul poate obiecta dacă lista creanțelor nu este conformă cu declarația sa privind admiterea sau refuzul de a admite o creanță. În cazul în care debitorul nu a făcut nicio declarație, acesta poate obiecta numai dacă demonstrează că nu a făcut nicio declarație din motive independente de voința sa. În același termen, un debitor sau un creditor care nu a fost inclus în lista creanțelor poate contesta faptul că a fost omis din listă.
O contestație formulată după termenul respectiv sau care este inadmisibilă din alte motive sau obiecții, ori o contestație care conține deficiențe neremediate de către reclamant sau pentru care partea în cauză nu a plătit taxa datorată în termenul specificat este respinsă de judecătorul-sindic.
Judecătorul-sindic ignoră declarații și elemente de probă neincluse în dosarul contestației, cu excepția cazului în care reclamantul dovedește *prima facie* că omisiunea includerii în dosarul contestației nu este din vina proprie sau că includerea cu întârziere a declarațiilor și elementelor de probă nu va atrage după sine întârzierea în examinarea dosarului.
Elementele de fapt care justifică această contestație pot fi dovedite doar prin probe documentare sau avizul unui expert. În cazul în care creanța este confirmată printr-o hotărâre judecătorească definitivă, contestația formulată împotriva includerii creanței în lista creanțelor se poate baza doar pe evenimente care au loc după încheierea litigiului în care a fost pronunțată hotărârea.
Contestația este examinată în cadrul unei sesiuni nepublice, în termen de două luni de la data formulării acesteia, de către judecătorul-sindic, adjunctul acestuia sau un judecător delegat. Dacă judecătorul care examinează contestația decide că este necesară o audiere, acesta notifică supraveghetorul judiciar sau practicianul în insolvență, debitorul și creditorul care a formulat contestația, precum și creditorul a cărui creanță a fost contestată. Neprezentarea acestora, chiar și în mod justificat, nu împiedică pronunțarea unei hotărâri. Judecătorul-sindic, adjunctul acestuia sau un judecător delegat poate renunța la obținerea de probe pe baza avizului unui expert în cazul în care expertul a emis un aviz în cadrul unei alte proceduri înaintea unei instanțe, a instanței de arbitraj sau a unui organ administrativ. În acest caz, documentele care conțin avizul expertului constituie elemente de probă.
O hotărâre privind obiectul unei contestații poate fi supusă unei căi de atac de către debitor, un supraveghetor judiciar sau practicieni în insolvență și creditori.
Lista creanțelor se modifică în măsura în care acest lucru este specificat în hotărâre după ce hotărârea care susține contestația devine definitivă. În procedura accelerată de concordat preventiv, lista creanțelor este aprobată de către judecătorul-sindic în cadrul reuniunii creditorilor.
În procedura de concordat preventiv și cea de remediere, judecătorul-sindic aprobă lista creanțelor la expirarea termenului pentru formularea contestațiilor sau, în cazul în care este formulată o contestație, după ce hotărârea cu privire la contestație devine definitivă.
Judecătorul-sindic aprobă lista creanțelor care nu sunt afectate de contestații și care trebuie să mai facă obiectul unei hotărâri definitive în cazul în care suma creanțelor vizate de aceste contestații reprezintă maxim 15% din toate creanțele care acordă creditorilor dreptul de vot cu privire la un concordat preventiv. Procedurile privind aceste contestații sunt suspendate de către instanță sau de către judecătorul-sindic dacă nu au făcut obiectul unei hotărâri definitive până la momentul votării cu privire la concordatul preventiv.
Dacă se constată că în lista creanțelor este inclusă o creanță inexistentă integral sau parțial, ori o creanță care aparține unei alte persoane decât cea numită drept creditor în listă, judecătorul-sindic poate elimina creanța respectivă din listă din oficiu. Decizia de a elimina creanța din listă este notificată sau comunicată creditorului vizat de aceasta, debitorului și supraveghetorului practicianului în insolvență. Aceste persoane nu pot face recurs împotriva deciziei.
Supraveghetorul sau practicianul în insolvență întocmește un supliment la lista creanțelor dacă, după depunerea listei, se constată că o creanță nu a fost inclusă în listă.
După refuzul definitiv de omologare a unui concordat preventiv sau întreruperea definitivă a procedurii de restructurare, un extras din lista aprobată a creanțelor, indicând numele creditorului și creanța acestuia, servește drept act de executare împotriva debitorului.
După omologarea definitivă a unui concordat preventiv, un extras din lista creanțelor aprobate și un extras din hotărârea definitivă de omologare a concordatului preventiv servesc drept act de executare împotriva debitorului și a părții care a furnizat garanția, prin care se garantează punerea în aplicare a concordatului preventiv, dacă a fost depus în instanță un document care confirmă garanția, precum și împotriva părții care trebuie să efectueze o plată suplimentară în cazul în care concordatul preventiv prevede efectuarea de plăți suplimentare între creditori.
Debitorul poate solicita constatarea unei creanțe incluse în lista creanțelor ca fiind inexistentă sau ca existând într-o măsură mai mică, în cazul în care debitorul a depus o contestație în procedura de restructurare, iar instanța trebuie să mai pronunțe o hotărâre definitivă cu privire la creanța respectivă.

După ce extrasul din lista omologată a creanțelor a fost declarat executoriu, debitorul poate ridica obiecția conform căreia creanța inclusă în lista creanțelor nu există sau există într-o măsură mai mică, introducând o acțiune care vizează declararea faptului că actul de executare nu prezintă titlu executoriu.

13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creanțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?

În procedura de faliment, normele care reglementează distribuirea veniturilor încasate în urma valorificării activelor sunt prevăzute la articolele 335-351 din Actul privind falimentul.

În primul rând, sunt acoperite cheltuielile procedurii, iar apoi, dacă veniturile încasate în urma valorificării activelor permit acest lucru, alte datorii asociate masei bunurilor care face obiectul falimentului, întrucât sumele relevante sunt adăugate la această masă a bunurilor care face obiectul falimentului.

Creanțele de întreținere pentru perioada ulterioară declarării falimentului sunt executate de către beneficiar la data scadenței, până la întocmirea planului de distribuție final, de fiecare dată pentru fiecare parte îndreptățită, cu o valoare care să nu fie mai mare decât salariul minim. Restul creanțelor respective nu sunt executate din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

Creanțele care urmează a fi plătite din masa bunurilor care face obiectul falimentului (după acoperirea completă a costurilor aferente procedurii, a datoriilor asociate masei bunurilor care face obiectul falimentului și a creanțelor de întreținere) se împart în următoarele categorii:

prima categorie — creanțe în baza unui raport de muncă pentru perioada dinaintea declarării falimentului (se aplică *mutatis mutandis* creanțelor din Fondul pentru prestațiile garantate ale angajaților pentru rambursarea, din masa bunurilor care face obiectul falimentului, a prestațiilor plătite angajaților părții aflate în faliment), exceptând creanțele privind remunerarea reprezentanților părții aflate în faliment sau a unei persoane care desfășoară acțiuni legate de administrarea sau supravegherea întreprinderii părții aflate în faliment, creanțele agricultorilor în baza contractelor pentru furnizarea de produse din propriile ferme, creanțele de întreținere și prestații plătite drept compensații pentru provocarea de boli, a incapacității de muncă, a invalidității sau a decesului și anuități acordate în schimbul unor drepturi în baza unui acord de anuitate în ultimii trei ani înaintea declarării falimentului, creanțe legate de contribuții la asigurările sociale și creanțe care au decurs din procedura de restructurare imputabile acțiunilor practicianului în insolvență sau creanțe imputabile acțiunilor debitorului desfășurate după deschiderea procedurii de restructurare, care nu necesită acordul comitetului creditorilor sau al supraveghetorului judiciar, ori desfășurate cu acordul comitetului creditorilor sau al supraveghetorului judiciar, în cazul în care a fost declarat falimentul ca urmare a examinării unei cereri simplificate de intrare în faliment, precum și creanțe referitoare la credite, împrumuturi, obligațiuni, garanții sau acreditive ori alte forme de finanțare prevăzute în concordatul preventiv, adoptate în procedura de restructurare și acordate în legătură cu punerea în aplicare a concordatului preventiv respectiv dacă a fost declarat falimentul ca urmare a examinării unei cereri de intrare în faliment depuse în termen de cel mult trei luni de la anularea definitivă a concordatului preventiv;

a doua categorie - alte creanțe, dacă nu au fost întâlnite în alte categorii, în special impozite și taxe publice, precum și alte creanțe în ceea ce privește contribuțiile de asigurări sociale;

a treia categorie - dobânzile la creanțele incluse în categoriile de mai sus, în ordinea în care sunt plătite principalele, precum și amenzile judiciare și administrative și creanțele cu privire la donații și moșteniri;

a patra categorie - creanțele partenerilor sau ale acționarilor în legătură cu un împrumut sau un alt act juridic cu efecte similare, în special în ceea ce privește livrarea de bunuri în regim de amânare a plății părții aflate în faliment, care a fost o societate de capital în ultimii cinci ani care au precedat declararea falimentului, cu dobândă.

În cazul în care suma care urmează a fi distribuită nu este suficientă pentru a acoperi toate datoriile, creanțele din categoria următoare sunt plătite numai după ce au fost plătite integral creanțele din categoria anterioară, iar dacă suma care urmează a fi distribuită nu este suficientă pentru a plăti toate creanțele dintr-o anumită categorie, respective sunt plătite proporțional cu suma aferentă fiecăreia.

Creanțele garantate cu o ipotecă, un gaj, un gaj înregistrat, un gaj fiscal și o ipotecă maritimă, precum și drepturile care expiră în conformitate cu dispozițiile Actului și efectele divulgării drepturilor personale și a creanțelor care grevează bunuri imobile, un drept de uzufruct perpetuu, dreptul de proprietate al unui membru cooperator asupra unor spații de locuit sau a unei nave maritime înregistrate în registrul maritim, sunt acoperite din suma obținută prin lichidarea părții grevate, din care se scad costurile aferente lichidării părții respective și alte costuri ale procedurii de faliment într-o valoare care să nu depășească o zecime din suma obținută prin lichidare; cu toate acestea, partea dedusă din costurile aferente procedurii de faliment nu poate fi mai mare decât partea care corespunde proporției dintre valoarea bunului grevat și valoarea totală a masei bunurilor care face obiectul falimentului. Creanțele și drepturile respective sunt executate în ordinea priorității lor. În cazul în care suma obținută prin lichidarea părții grevate este utilizată pentru a plăti atât creanțe garantate printr-o ipotecă, cât și drepturi care expiră, precum și drepturi și creanțe cu caracter personal, prioritatea depinde de momentul din care începe să producă efecte înscrierea unei ipoteci, a unui drept sau a unei creanțe în registrul funciar și ipotecar.

Creanțele cu garanții reale acoperite de garanție conform unor dispoziții separate sunt plătite în mod similar creanțelor de mai sus. Suma care îi revine creditorului este calculată, în primul rând, față de creanța principală, apoi față de dobânzi și alte creanțe cu garanții reale, iar la sfârșit sunt acoperite costurile aferente procedurii.

În cazul în care există bunuri imobile, un drept de uzufruct perpetuu, dreptul de proprietate al unui membru cooperator asupra unor spații de locuit sau a unei nave maritime înregistrate în registrul naval care se vinde/vând înainte de plata creanțelor garantate cu o ipotecă sau o ipotecă maritimă și alte drepturi, inclusiv drepturi și creanțe cu caracter personal care au grevat bunul vândut și care au expirat ca urmare a vânzării, se plătesc creanțe de întreținere și prestații drept compensație pentru provocarea de boli, a incapacității de muncă, a invalidității sau a decesului și se acordă anuități în schimbul unor drepturi în baza unui acord de anuitate pentru perioada ulterioară declarării falimentului și remunerația pentru munca prestată de angajați în bunuri imobile, pe nave sau în spații în perioada celor trei luni anterioare vânzării, dar numai în limita valorii echivalente cu de trei ori valoarea salariului minim.

În procedura de restructurare creanțele sunt plătite conform concordatului preventiv omologat de instanță. Normele care reglementează plata creanțelor sunt prevăzute la articolele 155-163 din Actul privind restructurarea.

Concordatul preventiv poate să prevadă repartizarea creditorilor în grupuri pe diferite categorii de interese, în mod specific:

creditori cu creanțe în baza unui raport de muncă, care au fost de acord să fie incluși în concordatul preventiv;

fermieri cu creanțe privind furnizarea de produse din fermele proprii;

creditori ale căror creanțe sunt garantate cu activele debitorului prin intermediul unei ipoteci, al unui gaj, al unui gaj înregistrat, al unui gaj fiscal sau al unei ipoteci maritime, precum și prin transferul dreptului de proprietate asupra unui bun, a unei creanțe sau a unui alt drept creditorului și persoanei care a acceptat să fie acoperită de un astfel de concordat preventiv;

creditori care sunt asociați sau acționari ai unui debitor care este o societate de capital, care dețin acțiunile societății într-o proporție care le asigură cel puțin 5% din voturi la adunarea asociaților sau la adunarea generală a acționarilor.

Termenii de restructurare a datoriilor debitorului sunt aceiași pentru toți creditorii, iar dacă votul privind concordatul preventiv se desfășoară în grupuri de creditori, aceiași pentru creditorii incluși în același grup, cu excepția cazului în care un creditor își dă acordul expres pentru termeni mai puțin favorabili.

Aplicarea unor termeni mai favorabili de restructurare a datoriilor unui debitor este acceptabilă pentru un creditor care, după deschiderea procedurii de restructurare, a acordat sau urmează să acorde finanțare sub forma unui credit, a unei obligațiuni, a unor garanții bancare, a unor acreditive sau pe baza unui alt instrument financiar, necesar pentru punerea în aplicare a concordatului preventiv.
Termenii de restructurare a creanțelor în baza unui raport de muncă nu pot priva angajații de salariul minim.
Restructurarea se aplică în egală măsură obligațiilor financiare și celor nefinanciare. În cazul în care, în termen de o săptămână de la primirea unei notificări cu privire la data reuniunii creditorilor, împreună cu o copie a propunerii concordatului preventiv, creditorul contestă restructurarea creanței sale ca și creanță nepecuniară, depunând o declarație la supraveghetor sau la practicianul în insolvență, sau din cauza naturii creanței nepecuniare, restructurarea nu este posibilă, respectiva creanță se transformă într-o creanță pecuniară. Efectul respectiv se produce la momentul deschiderii procedurii.
Termenii restructurării creanțelor menționate la articolul 161 alineatul (1) punctul (3) pot fi diferențiați în funcție de prioritate.

14 Care sunt condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

Procedura de faliment este închisă de către instanță după punerea în aplicare a planului de distribuție definitiv sau atunci când, în cursul procedurii, au fost îndeplinite cerințele tuturor creditorilor.
La data la care hotărârea de închidere a procedurii de faliment devine definitivă, partea aflată în faliment își recapătă dreptul de a-și gestiona și ceda activele.
După închiderea procedurii de faliment, orice procedură în curs inițiată de către beneficiar pentru declararea nulității unei acțiuni realizate de către partea aflată în faliment în detrimentul creditorilor este închisă, iar creanțele reciproce pentru recuperarea cheltuielilor de judecată expiră. În alte acțiuni civile, partea aflată în faliment înlocuiește beneficiarul.
În termen de 30 de zile de la anunțarea deciziei de închidere a procedurii de faliment, o parte aflată în faliment, care este o persoană fizică, poate să depună o cerere pentru elaborarea unui plan de plată a creditorului și pentru descărcarea de datoria restantă care nu a fost plătită în procedura de faliment. Instanța respinge cererea dacă partea aflată în faliment și-a provocat falimentul sau a crescut în mod semnificativ amploarea acestuia, fie în mod intenționat, fie din neglijență gravă, și dacă:
elementele de probă din dosar evidențiază fapte care oferă motive pentru descalificarea părții aflate în faliment de la a desfășura activitatea economică în calitate de persoană care desfășoară activități independente sau în cadrul unui parteneriat de drept civil, precum și de la acționarea ca membru al unui consiliu de supraveghere, ca membru al unui comitet de audit, ca reprezentant al unei persoane fizice care își desfășoară activitățile în aceeași ramură de activitate, al unei societăți comerciale, al unei întreprinderi de stat, al unei cooperative, al unei fundații sau a unei asociație, ori
partea aflată în faliment nu și-a îndeplinit în mod corespunzător obligațiile care i-au fost impuse în procedura de faliment sau
în perioada de zece ani anterior depunerii cererii de intrare în faliment, partea aflată în faliment a făcut obiectul procedurii de faliment în care toate sau o parte din datoriile sale au fost plătite, cu excepția cazului în care insolvența părții aflate în faliment a avut loc sau amploarea acesteia a crescut în pofida îndeplinirii de către partea aflată în faliment a obligației sale de diligență sau
în perioada de zece ani anterior depunerii cererii de intrare în faliment, planul de plată a creditorului întocmit pentru partea aflată în faliment a fost anulat în temeiul articolului 370e alineatul (1) sau (2) sau al articolului 49120 sau
în perioada de zece ani anterior depunerii cererii de intrare în faliment, s-a constatat că o acțiune în justiție introdusă de către partea aflată în faliment, în procedura definitivă, a fost în detrimentul creditorilor
- cu excepția cazului în care plata valorii rămase a datoriei părții aflate în faliment se justifică din motive legate de capitaluri proprii sau umanitare.
În hotărârea sa privind întocmirea planului de plată a creditorului, instanța specifică în ce măsură și în cât timp (nu mai mult de 36 de luni) debitorul trebuie să plătească datoriile admise în lista creanțelor și neplătite în cursul procedurii de faliment pe baza unor planuri de distribuție, precum și ce parte a datoriilor părții aflate în faliment, care au apărut înainte de declararea falimentului, vor fi plătite după punerea în aplicare a planului de plată a creditorului. Atunci când planul de plată a creditorului se află în curs de aplicare, nu poate fi deschisă procedura de executare silită cu privire la creanțe apărute înainte de declararea falimentului [cu excepția creanțelor care decurg din obligațiile prevăzute la articolul 370f alineatul (2) și a creanțelor nedeclarate de către partea aflată în faliment în cazul în care creditorul nu a participat la procedură], și nici partea aflată în faliment nu poate introduce acțiuni în justiție care ar putea submina capacitatea acesteia de a pune în aplicare planul de plată a creditorului (în cazuri excepționale, instanța poate, la cererea părții aflate în faliment, să consimtă sau să aprobe o astfel de acțiune în justiție).
Până la sfârșitul lunii aprilie a fiecărui an, partea aflată în faliment trebuie să prezinte instanței un raport privind punerea în aplicare a planului de plată a creditorului pentru anul calendaristic precedent, prezentând veniturile generate, sumele rambursate și activele dobândite cu o valoare mai mare decât remunerația lunară medie în sectorul întreprinderilor, fără plata unui dividend pe profit în al treilea trimestru al anului precedent.
Instanța poate modifica planul de plată a creditorului dacă partea aflată în faliment nu poate să își respecte obligațiile prevăzute în planul respectiv, la solicitarea părții respective și după audierea creditorilor. De asemenea, aceasta poate extinde perioada pentru rambursarea datoriilor cu până la 18 luni.
Dacă situația economică a părții aflate în faliment se îmbunătățește semnificativ în perioada de punere în aplicare a planului de plată a creditorului, iar îmbunătățirea respectivă se datorează altor cauze decât o creștere a salariilor sau a veniturilor generate de activitatea comercială desfășurată personal de către partea aflată în faliment, creditorul și partea aflată în faliment pot depune o cerere pentru modificarea planului de plată a creditorului. Instanța pronunță o hotărâre cu privire la modificarea planului de plată a creditorului după audierea părții aflate în faliment și a creditorilor vizați de planul de plată.
Instanța, acționând din oficiu sau la cererea creditorului, anulează planul de plată a creditorului dacă partea aflată în faliment nu își îndeplinește obligațiile prevăzute în respectivul plan după audierea părții aflate în faliment și a creditorilor vizați de planul de plată, cu excepția cazului în care neîndeplinirea obligațiilor este nesemnificativă sau plata valorii rămase a datoriei părții aflate în faliment se justifică din motive legate de capitaluri proprii sau umanitare; această dispoziție se aplică *mutatis mutandis* în cazul în care partea aflată în faliment:
nu a transmis la timp un raport privind punerea în aplicare a planului de plată a creditorului;
nu a declarat veniturile generate sau activele dobândite în raportul privind punerea în aplicare a planului de plată a creditorului;
a introdus o acțiune în justiție care ar putea submina capacitatea acesteia de a pune în aplicare planul de plată a creditorului fără consimțământul instanței sau acțiunea respectivă nu a fost aprobată de către instanță;
a ascuns faptul că deține active sau se constată, printr-o hotărâre definitivă, că a introdus o acțiune în justiție în detrimentul creditorilor.
În cazul în care se anulează planul de plată, datoriile părții aflate în faliment nu sunt plătite.
Instanța pronunță o hotărâre care confirmă punerea în aplicare a planului de plată și plata datoriilor părții aflate în faliment care au apărut înainte de declararea falimentului, care nu au fost plătite prin punerea în aplicare a planului de plată a creditorului după ce partea aflată în faliment și-a îndeplinit obligațiile prevăzute în planul de plată a creditorului. Creanțele de întreținere, datoriile legate de prestații plătite drept compensație pentru provocarea unor boli, a incapacității de muncă, a invalidității sau a decesului, amenzi de plată impuse de către instanță, precum și obligațiile de compensare a daunelor și a suferințelor cauzate, obligațiile de plată a unor daune suplimentare sau a unor prestații în numerar conform hotărârii instanței ca măsură penală sau probatorie, precum și obligațiile de compensare a daunelor provocate prin comiterea unei infracțiuni sau a unui delict, care a fost constatat(ă) printr-o hotărâre definitivă și creanțele pe care partea aflată în faliment nu le-a declarat în mod intenționat, în cazul în care creditorul nu a participat la procedură, nu sunt plătite.

Modificările aduse raporturilor juridice în conformitate cu dispozițiile legii sunt obligatorii pentru partea aflată în faliment și pentru cealaltă parte și după închiderea procedurii de faliment, cu excepția cazului în care dispozițiile unui act legislativ separat prevăd altfel.

Procedura de restructurare este închisă atunci când hotărârea instanței care aprobă sau refuză să aprobe concordatul preventiv devine definitivă. Apoi, debitorul își redobândește dreptul de a-și gestiona activele atunci când a fost privat de acest drept sau dacă acesta i-a fost limitat, cu excepția cazului în care concordatul preventiv prevede altfel (articolul 171 din Actul privind restructurarea).

După punerea în aplicare a concordatului preventiv sau după executarea creanțelor vizate de concordatul preventiv, instanța, la cererea debitorului, a supraveghetorului concordatului preventiv sau a unei alte persoane îndreptățite, în baza concordatului preventiv, să pună în aplicare sau să supravegheze punerea în aplicare a concordatului preventiv, pronunță o hotărâre de confirmare a punerii în aplicare a concordatului preventiv (articolul 172 din Actul privind restructurarea).

15 Care sunt drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență?

În cazul în care, după închiderea **procedurii de faliment** față de persoane fizice care desfășoară o activitate economică sau profesională, este întocmit un plan de plată, creditorul poate solicita instanței să anuleze planul de plată a creditorului dacă partea aflată în faliment nu își execută obligațiile prevăzute în plan sau nu prezintă un raport privind punerea în aplicare a planului la timp, nu declară veniturile generate sau activele dobândite în raportul privind punerea în aplicare a planului de plată a creditorului, introduce, fără consimțământul instanței, o acțiune în justiție care ar putea submina capacitatea acesteia de a pune în aplicare planul de plată a creditorului sau acțiunea respectivă nu a fost aprobată de către instanță, nu își declară activele sau se constată, printr-o hotărâre definitivă, că a introdus o acțiune în justiție în detrimentul creditorilor (articolul 370e din Actul privind falimentul).

În **procedura de restructurare**, creditorul poate solicita instanței să anuleze concordatul preventiv în cazul în care debitorul nu respectă dispozițiile acestuia sau este evident că respectivul concordat preventiv nu va fi pus în aplicare (se presupune că un concordat preventiv nu va fi pus în aplicare atunci când debitorul nu își plătește datoriile aprobate după omologarea concordatului preventiv). Partea solicitantă poate introduce o cale de atac împotriva unei decizii de respingere a cererii (articolul 176 din Actul privind restructurarea).

În cazul în care concordatul preventiv este anulat sau expiră, creditorii existenți pot să își invoce creanțele în sumele inițiale, iar sumele plătite în baza concordatului preventiv sunt calculate în raport cu acestea. O ipotecă, un gaj, un gaj înregistrat, un gaj fiscal sau o ipotecă maritimă garantează o creanță până la concurența sumei care mai trebuie plătită (articolul 177 din Actul privind restructurarea).

16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

Procedura de faliment presupune, în esență, două etape, și anume, procedura pentru declararea falimentului și procedura ulterioară declarării falimentului. Costurile procedurii pentru declararea falimentului sunt acoperite, în primul rând, din plata în avans făcută de reclamant într-o valoare echivalentă cu salariul mediu lunar în sectorul întreprinderilor, fără plata unui dividend pe profit în al treilea trimestru din anul precedent, astfel cum a fost anunțat de președintele Oficiului Central de Statistică. Dacă procedura este deschisă la cererea creditorului, costurile acesteia sunt suportate de către partea aflată în faliment dacă se declară falimentul sau dacă cererea este respinsă din cauza insuficienței masei patrimoniale.

Cheltuielile de judecată după declararea falimentului sunt acoperite din masa bunurilor care face obiectul falimentului. Dacă activele debitorului aflat în insolvență sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile de judecată sau sunt suficiente doar pentru acoperirea acestor costuri, instanța respinge cererea de intrare în faliment.

Costurile aferente **procedurii de restructurare** sunt suportate de către debitor. Costurile datorate de către un debitor privat de dreptul de administrare sunt plătite de către practicianul în insolvență la solicitarea instanței sau a judecătorului-sindic.

Participanții la procedură suportă costurile aferente participării lor.

Costurile procedurii deschise în urma introducerii unei contestații la includerea creanței unui alt creditor sunt plătibile de către debitor creditorului contestatar în cazul în care contestația a condus la refuzul de a include creanța contestată, cu excepția cazului în care debitorul a contestat includerea creanței în lista creanțelor într-o declarație depusă în temeiul articolului 86 alineatul (2) punctul (9) sau a ridicat o obiecție.

17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale?

În procedura falimentului acțiunile introduse în justiție de către partea aflată în faliment în legătură cu masa bunurilor care face obiectul falimentului sunt nule. Cedarea de către partea aflată în faliment a cotei integrale sau a unei părți dintr-o moștenire, ori a părții sale dintr-o moștenire este, de asemenea, nulă, la fel ca și cedarea de către partea respectivă a unei părți deținute dintr-un bun inclus în moștenire și acordul părții respective pentru ca un alt moștenitor să cedeze o parte dintr-un bun inclus în moștenire.

Sub sancțiunea nulității, acordul comitetului creditorilor este necesar pentru următoarele acțiuni (articolul 206 din Actul privind falimentul):

administrarea în continuare a întreprinderii de către beneficiar dacă aceasta durează mai mult de trei luni după declararea falimentului;

renunțarea la vânzarea întregii întreprinderi;

vânzarea directă a activelor incluse în masa bunurilor care face obiectul falimentului;

contractarea de împrumuturi sau credite și grevarea activelor părții aflate în faliment cu un număr limitat de drepturi de proprietate;

admiterea, renunțarea la intrarea într-un concordat preventiv cu privire la creanțe contestate și lansarea unei acțiuni în fața unei instanțe de arbitraj.

O excepție poate fi invocată atunci când una dintre acțiunile menționate mai sus trebuie să fie executată imediat și se referă la o valoare de maximum 10 000 PLN, iar în acest caz beneficiarul, supraveghetorul judiciar sau practicianul în insolvență o poate executa fără acordul comitetului.

În plus, nu este necesar acordul comitetului creditorilor pentru vânzarea de active mobile în cazul în care valoarea estimată a tuturor activelor mobile incluse în masa bunurilor care face obiectul falimentului, astfel cum este indicată în inventar, nu depășește valoarea de 50 000 PLN, iar în cazul vânzării de creanțe și a altor drepturi, dacă valoarea nominală a tuturor creanțelor și a altor drepturi incluse în masa bunurilor care face obiectul falimentului, astfel cum este indicată în inventar, nu depășește valoarea de 50 000 PLN. Acest lucru este valabil și pentru procedura de aprobare a vânzării de creanțe și a altor drepturi dacă valoarea nominală a tuturor creanțelor și a altor drepturi incluse în masa bunurilor care face obiectul falimentului, astfel cum este indicată în lista creanțelor, nu este mai mare decât echivalentul sumei de 50 000 PLN.

O înscriere în registrul funciar și ipotecar sau într-un alt registru care grevează activele părții aflate în faliment cu un drept de proprietate limitat, care a fost efectuată fără consimțământul prevăzut la articolul 1, este eliminată din oficiu. Temeiul pentru eliminare îl constituie o hotărâre definitivă a judecătorului-sindic, care constată că înscrierea este inadmisibilă [articolul 206 alineatul (5) din Actul privind falimentul].

Judecătorul-sindic menționează acțiunile care nu trebuie să fie realizate de către beneficiar fără acordul său sau al comitetului creditorilor. Aceasta înseamnă că judecătorul-sindic poate prelungi catalogul acțiunilor menționate la articolul 206 care necesită acordul comitetului creditorilor sub sancțiunea nulității.

Acțiunile în justiție, prin care partea aflată în faliment și-a cedat activele în cele 12 luni dinaintea depunerii cererii de intrare în faliment, sunt nule în cazul în care acestea au fost realizate cu titlu gratuit sau contra cost, însă valoarea acțiunii realizate de către partea aflată în faliment a depășit în mod vădit contravaloarea obținută de către respectiva parte sau rezervată pentru aceasta sau pentru un terț. Această regulă se aplică, de asemenea, *mutatis mutandis* în cazul unei hotărâri judecătorești, al admiterii unei creanțe și al renunțării la o creanță.

De asemenea, garanția pentru o datorie și rambursarea unei datorii care nu este scadentă nu au niciun efect dacă aceste acțiuni sunt realizate de către partea aflată în faliment în perioada de șase luni anterioară depunerii cererii de intrare în faliment. Însă partea care a obținut plata sau garanția poate, prin

intermediul unei cereri sau al unei contestații, să solicite admiterea acestor acțiuni ca fiind efective dacă aceasta nu a avut cunoștință despre existența motivelor pentru faliment la momentul realizării acțiunilor respective.
Regulile menționate anterior nu se aplică în cazul titlurilor de valoare stabilite înainte de declararea falimentului în legătură cu operațiuni financiare anticipate /viitoare, împrumuturi de instrumente financiare sau vânzarea de titluri de valoare în cadrul contractelor de report menționate la articolul 85 alineatul (1).
La cererea unui terț, judecătorul-sindic poate dispune ca acțiunea reciprocă a persoanei respective să fie contraprestată din masa bunurilor care face obiectul falimentului în cazul în care acțiunea respectivă a fost realizată în legătură cu o acțiune în justiție de către terțul respectiv și partea aflată în faliment cu privire la bunuri cuprinse în masa bunurilor care face obiectul falimentului. Dispozițiile privind acțiuni necorespunzătoare se aplică *mutatis mutandis* pentru acest tip de acțiune. Contraprestația acțiunii respective poate fi dispusă dacă acțiunea în justiție a avut loc după declararea falimentului și înainte de publicarea deciziei de intrare în faliment în registru, iar terțul care și-a îndeplinit obligația de diligență nu avea cum să cunoască declarația de faliment (articolul 77 din Actul privind restructurarea).
Cesiunea unei creanțe viitoare nu produce efecte în ceea ce privește masa bunurilor care face obiectul falimentului în cazul în care creanța respectivă se naște după declararea falimentului, cu excepția cazului în care acordul prin care se cedează creanța a fost încheiat cu cel mult șase luni înaintea depunerii, la o dată certificată, a unei cereri scrise de intrare în faliment.
O acțiune în justiție introdusă cu plată este declarată nulă în ceea ce privește masa bunurilor care face obiectul falimentului de către judecătorul-sindic din oficiu sau la cererea beneficiarului, în cazul în care aceasta a fost îndeplinită de către partea aflată în faliment în perioada de șase luni dinaintea depunerii cererii de intrare în faliment împreună cu soțul/soția, o rudă, inclusiv prin căsătorie, pe linie directă, o rudă, inclusiv prin căsătorie, pe linie colaterală până la gradul al doilea inclusiv, cu o persoană care se află într-o relație efectivă cu persoana aflată în faliment, care conduce o gospodărie împreună cu acesta sau aceasta sau care este părintele adoptiv sau copilul său, cu excepția cazului în care cealaltă parte la acțiune dovedește că nu a fost afectat interesul creditorilor. Hotărârea judecătorului-sindic poate fi atacată.
Regula menționată anterior se aplică, de asemenea, pentru acțiuni realizate de către partea aflată în faliment împreună cu o societate la care aceasta este membru al consiliului de administrație sau asociat unic ori acționar, precum și cu societăți în care persoanele menționate la primul paragraf sunt membri ai consiliului de administrație sau asociați unici ori acționari. Aceasta se aplică, de asemenea, *mutatis mutandis*, pentru acțiunile realizate de către o parte aflată în faliment care este o societate sau o persoană juridică, dacă respectivele acțiuni sunt realizate împreună cu partenerii săi, cu reprezentanții acestora sau cu soții/soțiile și cu întreprinderile afiliate, precum și cu partenerii acestora și reprezentanții și soții/soțiile acestor persoane, și pentru acțiuni realizate de către o parte aflată în faliment care constituie o societate împreună cu o altă societate, dacă una dintre acestea a fost societatea-mamă sau dacă respectiva societate este societatea-mamă atât a părții aflate în faliment, cât și a celeilalte părți la acțiune.
Acționând din oficiu sau la solicitarea beneficiarului, judecătorul-sindic declară nulitatea unei anumite părți a remunerației, aferentă unei perioade dinaintea declarării falimentului, dar care nu depășește șase luni înainte de data depunerii cererii de intrare în faliment, în ceea ce privește masa bunurilor care face obiectul falimentului, dacă remunerația pentru munca prestată de către o persoană care reprezintă partea aflată în faliment sau un angajat care îndeplinește sarcini de administrare a întreprinderii sau remunerația unei persoane care furnizează servicii legate de administrarea sau supravegherea întreprinderii părții aflate în faliment, care este prevăzută într-un contract de muncă, un contract de servicii sau o rezoluție a organului de conducere al părții aflate în faliment încheiat(ă) sau adoptat(ă) înainte de declararea falimentului, este în mod evident mai mare decât remunerația medie pentru acest tip de lucrări sau servicii și nu este justificată de volumul de muncă, chiar dacă această remunerație a fost deja plătită.
Judecătorul-sindic poate declara că remunerația persoanelor sus-menționate pentru perioada de după declararea falimentului este integral sau parțial nulă în ceea ce privește masa bunurilor care face obiectul falimentului, atunci când aceasta nu este justificată de volumul de muncă, întrucât conducerea a fost preluată de către beneficiar.
La cererea beneficiarului, judecătorul-sindic declară, de asemenea, nulitatea următoarelor acțiuni în ceea ce privește masa bunurilor care face obiectul falimentului:
grevarea activelor părții aflate în faliment cu o ipotecă, un gaj, un gaj înregistrat sau o ipotecă maritimă, în cazul în care partea aflată în faliment nu a fost un debitor personal pentru creditorul garantat și grevarea a fost stabilită în perioada de 12 luni dinaintea depunerii cererii de faliment și nicio acțiune nu a fost realizată pentru partea aflată în faliment în legătură cu această grevare;
grevarea activelor părții aflate în faliment cu o ipotecă, un gaj, un gaj înregistrat sau o ipotecă maritimă, dacă grevarea bunului respectiv a fost stabilită în schimbul unei acțiuni având o valoare disproporționat scăzută comparativ cu valoarea garanției stabilite;
cazurile de grevare menționate anterior, indiferent de valoarea acțiunii realizate, dacă asigură datoriile persoanelor menționate la articolul 128 din Actul privind falimentul) (persoane apropiate sau rude cu partea aflată în faliment), cu excepția cazului în care cealaltă parte dovedește că interesul creditorilor nu a fost afectat;
penalități contractuale stipulate pentru nerealizarea sau realizarea necorespunzătoare a unei obligații, în cazul în care obligația a fost în mare parte realizată de partea aflată în faliment sau cuantumul penalității contractuale este vădit exorbitant.
Acțiunile introduse în justiție de către partea aflată în faliment în detrimentul creditorilor în chestiuni care nu intră sub incidența Actului privind falimentul sunt reglementate *mutatis mutandis* de dispozițiile Codului civil privind protecția creditorului față de intrarea în insolvență a debitorului.
În procedura de restructurare, în conformitate cu articolul 129 din Actul privind restructurarea, sub sancțiunea nulității, următoarele acțiuni ale debitorului sau ale practicianului în insolvență necesită acordul comitetului creditorilor:
grevarea elementelor din masa bunurilor care face obiectul concordatului preventiv sau al remedierii cu o ipotecă, un gaj, un gaj înregistrat sau o ipotecă maritimă pentru a garanta o creanță care nu face obiectul concordatului preventiv;
transferul dreptului de proprietate asupra unui bun sau drept pentru a garanta o creanță care nu face obiectul concordatului preventiv;
grevarea elementelor masei bunurilor care face obiectul concordatului preventiv sau al remedierii cu alte drepturi;
contractarea de credite sau împrumuturi;
încheierea unui acord privind leasingul întreprinderii debitorului sau al părții organizate a acestuia, ori a unui alt acord similar;
(Acțiunile de mai sus, dacă sunt realizate cu acordul comitetului creditorilor, nu pot fi considerate nule în ceea ce privește masa bunurilor care face obiectul concordatului preventiv.)
vânzarea, de către debitor, de bunuri imobile sau de alte active în valoare de peste 500 000 de milioane PLN.
Prevederile unui contract la care debitorul este parte, care împiedică sau îngreunează realizarea obiectivului procedurii accelerate a concordatului preventiv, sunt nule în ceea ce privește masa bunurilor care face obiectul concordatului preventiv (articolele 248, 273 și 297 din Actul privind restructurarea).
În acțiunea de remediere, acțiunile introduse în justiție de către debitor, prin care acesta își cedează activele, în cazul în care valoarea acțiunii realizate de către debitor este semnificativ mai mare decât valoarea acțiunii realizate pentru debitor sau rezervate pentru acesta ori pentru un terț, care a avut loc în cele 12 luni dinaintea depunerii cererii de deschidere a procedurii de remediere, sunt nule în ceea ce privește masa bunurilor care face obiectul remedierii.
Această regulă se aplică, de asemenea, *mutatis mutandis* în cazul unei hotărâri judecătorești, al admiterii unei creanțe și al renunțării la o creanță.

Titlurile de valoare privind masa bunurilor care face obiectul remedierii sunt, de asemenea, nule dacă au fost constituite în legătură directă cu acțiunea realizată pentru debitor, dacă au fost constituite de către debitor în perioada de 12 luni dinaintea depunerii cererii de deschidere a procedurii de remediere, precum și titlurile de valoare în partea care, în ziua constituirii titlurilor de valoare respective, este cu mai mult de jumătate mai mare decât valoarea acțiunii garantate în favoarea debitorului, împreună cu creanțele cu garanții reale prevăzute în documentul care stă la baza constituirii titlului de valoare, care au fost constituite în perioada de 12 luni dinaintea depunerii cererii de deschidere a procedurii de remediere (articolul 304 din Actul privind restructurarea).
În procedura de remediere, judecătorul-sindic, care acționează din oficiu sau la solicitarea practicianului în insolvență, declară nulitatea unei anumite părți a remunerației, aferentă unei perioade dinaintea declarării falimentului, dar care nu depășește trei luni înainte de data depunerii cererii de deschidere a procedurii de remediere, în ceea ce privește masa bunurilor care face obiectul remedierii, dacă remunerația pentru munca prestată de către reprezentantul sau angajatul debitorului, care îndeplinește sarcini de administrare a întreprinderii, sau remunerația unei persoane care prestează servicii legate de administrarea sau supravegherea întreprinderii debitorului, care este prevăzută într-un contract de muncă, un contract de servicii sau o rezoluție a organului de conducere al debitorului încheiat(ă) sau adoptată înainte de deschiderea procedurii de remediere, este în mod evident mai mare decât remunerația medie pentru acest tip de lucrări sau servicii și nu este justificată de volumul de muncă, chiar dacă această remunerație a fost deja plătită.
Judecătorul-sindic poate declara că remunerația persoanelor sus-menționate, pentru perioada de după deschiderea procedurii de remediere, este integral sau parțial nulă în ceea ce privește masa bunurilor care face obiectul remedierii, atunci când aceasta nu este justificată de volumul de muncă, întrucât conducerea a fost preluată de către practicianul în insolvență (articolul 305 din Actul privind restructurarea).
Practicianul în insolvență poate formula o acțiune pentru declararea nulității acțiunilor și poate deschide alte proceduri în care o creanță este bazată pe nulitatea unei acțiuni.
O acțiune nu poate fi declarată nulă după ce a trecut un an de la deschiderea procedurii de remediere, cu excepția cazului în care competența respectivă a expirat mai devreme în temeiul Codului civil. Acest termen nu se aplică în cazul în care cererea de declarare a nulității efectului unei acțiuni a fost depusă prin intermediul unei contestații.
Acțiunile în justiție introduse de partea aflată în faliment în detrimentul creditorilor în chestiuni care nu intră sub incidența dispozițiilor discutate anterior pot fi contestate în consecință în temeiul dispozițiilor Codului civil privind protecția creditorului față de intrarea în insolvență a debitorului (articolele 306-308 din Actul privind restructurarea).
Ultima actualizare: 06/12/2019
Versiunea în limba naţională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea naţională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.